



ת"ד 7171/01/15 - מדינת ישראל נגד לוי בן פוליבוי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 7171-01-15 מדינת ישראל נ' פוליבוי
בפני כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

לוי בן פוליבוי ע"י ב"כ עו"ד קריביצקי

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות על תקנות 144(א)(1), (2) ו-(3) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(1) לפקודת התעבורה, שעניינו, אי עצירת רכב במקום תאונה עם נפגע, אי הגשת עזרה ואי מסירת פרטים.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 17.8.14, נהג הנאשם ברכב בחולון, ברחוב האורגים ובהגיעו למעגל התנועה שבצומת עם רחוב הלהב, היה מעורב בתאונת דרכים בה נחבל רוכב אופניים.

על אף האמור לעיל, הנאשם לא עצר רכבו במקום התאונה, לא הושיט עזרה לנפגע בה ולא מסר לו את פרטיו.

הנאשם כפר באישומים המיוחסים לו.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העיד עודד פילי, עד ראיה לאירוע וכן, הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים: **ת/1** הודעתו של רוכב האופניים המעורב, **ת/2** - מסמכים רפואיים, **ת/3** - הודעת נאשם, **ת/4** - דו"ח פעולה ירון אמסלם, **ת/5** - לוח תצלומים, **ת/6** - תרשים וסקיצה, **ת/7** - דו"ח פעולה רן רוזנטל, **ת/8** - דו"ח עיכוב, **ת/9** - דו"ח פעולה שירלי פפיר.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותו של עד התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשם נהג ברכב כמפורט לעיל.

רוכב האופניים, אייל עידן, נכנס למעגל התנועה, במקביל לרכב הנאשם ופגע ברכב. כתוצאה מהפגיעה, נפל הרוכב לכביש ואילו הנאשם, המשיך בנסיעה.



עד התביעה העיד כי אותה עת, הלך ברחוב האורגים ולאחר ששמע חבטה מעבר לכביש, הסיט מבטו והבחין ברכב מתרחק באיטיות וברוכב אופניים שוכב על הכביש. העד החל לרוץ לכיוון המקום, רשם את מספר הרכב בטלפון הנייד שלו, הזמין אמבולנס ומשטרה למקום. העד תיאר כי רכב הנאשם נסע בתחילה באיטיות ולאחר מכן, האיץ וכן, מסר כי אין זה סביר כי הנאשם לא שמע את המכה, שנשמעה גם מעבר לכביש.

העד נחקר והשיב כי לתחושתו, הנאשם הביט במראה האחורית, ראה את רוכב האופניים והמשיך בנסיעה מהירה, אך אישר כי מדובר במסקנה אתה הוא מסיק ולא מעבר לכך.

ב-ת/3, נחקר הנאשם ומסר כי נהג ברכב במקום ובזמן המצוינים בכתב האישום, בדרכו לחרט, עם דיסקת מתכת אותה ביקש לתקן. לדבריו, כאשר נכנס למעגל התנועה, ייתכן ועשה זאת במהירות ובפניה חדה מדי ולכן, כאשר שמע חבטה בצד ימין של הרכב, סבר כי מדובר בדיסקת המתכת, שהועפה מכיסא הנוסע, אל הדלת הימנית קדמית. בהגיעו למקום עבודתו, חיפש את הדיסקה ומשלא מצא אותה, נטל דיסקה אחרת במקומה, נסע שוב אל החרט ואז זומן על ידי המשטרה להגיע למקום התאונה.

בהמשך, ראה כי מראת צד ימין של הרכב מקופלת פנימה וצלחת של גלגל ימני קדמי חסרה וסבר, כי פגע במשהו.

לטענת הנאשם, אם היה יודע כי פגע באדם, היה עוצר מיד את רכבו במקום התאונה.

הנאשם לא ידע להסביר כיצד לא הבחין ברוכב המעורב, בעת שנכנס למעגל התנועה.

הנאשם נשאל והשיב כי אכן האט מהירות נסיעתו, כפי שתיאר העד וזאת כיוון שחיפש, לדבריו, את דיסקת המתכת ברכב.

הנאשם נשאל מה תגובתו לכך שעל פי התאמת הנזקים בין רכבו לאופניים, היה מגע בין כלי הרכב והשיב - "אני מודה שאני פגעתי על פי מה שקורה רואים את זה בנזקים ולפי הגובה זה רק אני. אני לא מבין איפה זה קרה ואני מניח שבמעגל התנועה כשהסתובבתי שמאלה לצאת מהכיר הרגשתי את החבטה ברכבי" - שורות 49-51.

בהמשך, נשאל הנאשם אם יש לו מה להוסיף ומסר - "אם הייתי יודע שפגעתי במשהו והייתי שם לב הייתי עוצר ויורד לעזור לבחור ואולי הייתי שקוע בסרטים שזה נגרם הרעש מהחתיכת מתכת שהייתה ברכבי" - שורות 59-60.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

על פי עדותו, נהג במקום ובזמן, כמצוין בכתב האישום וזאת, בדרכו לחרט עם חלק של מבלט ממתכת (דיסקה), אותה ביקש להגדיל. בדרכו חזרה ולאחר שהחרט הגדיל את הדיסקה שבנדון, במהלך יציאתו ממעגל התנועה, שמע מכה, האט נסיעתו והבחין כי הדיסקה נפלה מכיסא הנוסע אל הרצפה. הנאשם העיד כי המשיך בנסיעה ובהגיעו למקום עבודתו, מצא כי הדיסקה אינה מתאימה, נסע שוב לחרט ובדרכו חזרה, נקרא על ידי המשטרה למקום התאונה, בטענה כי פגע ברוכב האופניים.

לגרסת הנאשם, אם היה חושב ולו לשנייה, כי פגע במישהו, היה עוצר את הרכב ומגיש לו עזרה. עוד טען הנאשם, כי



הביט לכל הצדדים ולא ראה את רוכב.

הנאשם נחקר והשיב כי נכנס למעגל התנועה במהירות שאינה גבוהה ולאחר ששמע את החבטה ברכב, האט וראה כי הדסקה על רצפת הרכב.

הנאשם נשאל לגבי מראת הרכב והשיב כי בהגיעו למקום עבודתו, הבחין כי המראה מקופלת, אך סבר כי קופלה בהיותו אצל החרט וכי במהלך הנסיעה, לא שם לב לכך.

הנאשם נשאל מדוע לא עצר את הרכב, לאחר ששמע את החבטה והשיב כי סבר שהדיסקה עפה בתוך הרכב.

הנאשם נשאל אם נכון שנכנס למעגל התנועה מהר מדי וחד מדי והשיב כי אולי יצא חד מדי, אך לא נכנס כך. משעומת עם גרסתו ב-3/ת, שורה 20, השיב כי יתכן שנכנס מהר וחד, אך לא עבר על המהירות המותרת.

לשאלות בית המשפט, השיב הנאשם כי אם במשטרה אמר שלא מצא את הדיסקה וחזר עם דיסקה אחרת אל החרט, בניגוד לעדותו בבית המשפט, הרי שאינו זוכר נכונה מה אירע.

הנאשם נשאל אם הבחין בדיסקה פוגעת בדלת הרכב והשיב כי לא ראה זאת, כיוון שהיה עסוק בנהיגה.

הנאשם נשאל והשיב כי שמע מכה מתוך הרכב.

בנוגע למראות המקופלות, טען הנאשם כי נסע כבר דרך קצרה ולכן, לא סידר אותן.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי ראיות הצדדים, שמעתי העדויות והסיכומים, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה, מעבר לכל ספק סביר, את עובדות כתב האישום.

עד הראיה לאירוע, אף כי לא הבחין בתאונה עצמה וממילא, אין הנאשם עומד לדין על אחריות לגרם התאונה, העיד באופן אמין ועקבי, כי שמע חבטה, מן העבר השני של הכביש והדברים עומדים בסתירה מוחלטת לטענת הנאשם, לפיה המכה שנשמעה הייתה מתוך הרכב, בעקבות פגיעת הדיסקה בדלת. העד אף הביע דעתו בעניין זה, כעולה משורות 19-21 בעמוד 5 לפרוטוקול והעיד: **"אמרתי גם לבוחן, הוא שאל אותי אם יש מצב שנהג הרכב לא הבחין במה שקרה, לדעתי זה לא יכול להיות כי אני שמעתי את המכה מהצד השני של הרחוב, בו הייתה מכה ששומעים".**

העד תיאר את אופן נהיגת הנאשם בכניסתו למעגל התנועה וביציאה ממנו וגם בעניין זה, סתר את גרסת הנאשם, לפיה, לא יצא ממעגל התנועה, תוך האצה ובנהיגה מהירה.

ברי, כי בית המשפט ייתן משקל מכריע לעדותו של עד ראיה, שאין לו כל עניין בתוצאות התאונה והעיד בבית המשפט באופן ענייני ואמין.

הנאשם, מאידך, סתר עצמו בכל הנוגע לדיסקה, שהייתה, לכאורה, העילה לנסיעה, במהלכה אירע האירוע נשוא כתב האישום.



הנאשם אישר כי הבחין שהמראה הימנית של הרכב מקופלת, אך טען כי מקפלים לו את המראות כל הזמן ומאידך, לא ידע להסביר כיצד לא הבחין, עובר לאירוע, כי המראה מקופלת.

יצוין, כי הנפגע בתאונה, מסר כי המגע בין כלי הרכב, היה בדופן ימין, באזור המראה הימנית והדבר עולה בקנה אחד עם ממצאי הבוחן.

בהסכמת ההגנה, הוגשו תמונות, המתעדות התאמת נזקים בין האופניים החשמליים לרכב הנאשם וכפי שניתן לראות בתמונות, מדובר במגע שאירע בסמוך ומסביב לחלון הנוסע הקדמי, תוך שהאופניים נצמדים לרכב ומותירים עליהם סימני מריחה, מריחת אבק וסימן שפשוף.

לטעמי, אין זה סביר כי נהג לא יבחין ולא יקלוט בחושיו, את מה שקורה בחלון הנוסע הקדמי, נוכח ממדי האופניים ובשים לב לעדות העד לגבי עוצמת המכה, כמפורט לעיל.

היסוד הנפשי

תקנה 144(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961, קובעת בזו הלשון:

"נוהג רכב המעורב בתאונה שכתוצאה ממנה נגדם או נפגע, יפעל לפי הוראות אלה:

(1) יעצור מיד את הרכב במקום התאונה או קרוב אליו ככל האפשר, ולא יזיזו ממקומו אלא אם יש הכרח להשתמש ברכב לצורך ביצוע האמור בפסקה (2) או אם שוטר הרשה את הדבר;

תשמ"ד-

(2) בהתאם לנסיבות המקרה ומקום התאונה, יגיש לכל אדם שנפגע באותה תאונה עזרה מתאימה ובמיוחד -

(א) ידאג למניעת כל נזק נוסף לנפגע;

(ב) יגיש לנפגע עזרה ראשונה שביכולתו להגיש על פי הכשרתו;

(ג) יזעיק למקום התאונה את שירותי ההצלה המקצועיים הנחוצים על פי נסיבות המקרה ובין השאר, אמבולנס, משטרה ומכבי אש;

(ד) ימתין ליד הנפגע עד להגעת שירותי ההצלה המקצועיים;

(ה) במקום שאין אפשרות לפנות את הנפגע באמבולנס ידאג להעברתו ברכב מתאים אחר לתחנת עזרה ראשונה, לבית חולים או לרופא.

(3) ימסור לשוטר, או לאדם שנפגע או לנוהג רכב אחר המעורב באותה תאונה, או לכל נוסע או אדם שהיה בחברתו של הנפגע, את שמו ומענו, את מספר רישיון הנהיגה ומספר הרישום של הרכב שהוא נוהג בו ושם בעליו ומענו, ויצגי לפי דרישתם את רישיון הנהיגה, רישיון הרכב או תעודת הביטוח ואת תעודת הזהוית שלו אם היא נמצאת ברשותו וירשה להעתיק כל פרט הרשום בהם";

נשאלת השאלה האם נדרשת, על פי התקנה לעיל, ידיעה פוזיטיבית של הנאשם, כפי שטען בסיכומיו ב"כ הנאשם, כי היה מעורב בתאונת דרכים בה נחבל אדם ועל אף זאת, לא עצר רכבו במקום, לא סייע לנפגע ולא מסר לו את פרטיו.

סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה, נוסח חדש תשכ"א - 1961 קובע: **"נוהג רכב המעורב בתאונה שבה נפגע אדם,**



אשר היה עליו לדעת כי בתאונה נפגע אדם או עשוי היה להיפגע אדם ולא עצר במקום התאונה, או קרוב לו ככל האפשר, כדי לעמוד על תוצאות התאונה ולהזעיק עזרה, דינו- מאסר שלוש שנים".

דהיינו, בעבירה חמורה יותר, בצידה נקבע עונש מאסר לתקופה של שלוש שנים, אין דרישה לידיעה פוזיטיבית והמחוקק הסתפק במבחן ה"אדם הסביר", לעניין "היה עליו לדעת" ואין זה סביר כי בעבירה קלה יותר, שאין בצידה עונש מאסר, תהיה דרישה ליסוד נפשי בדרגה גבוהה יותר.

מכאן, שלטעמי, הפרשנות הנכונה של תקנה 144(א) לעיל, אין בה דרישה לידיעה ודי במודעות, על דרך "עצימת עיניים", כאמור בסעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, דהיינו, הנאשם חשד בטיב ההתנהגות או בקיום תוצאה כלשהי ונמנע מבירור - ראה לעניין זה את ספרו של כבוד הש' קדמי, **"על הדין בפלילים- חוק העונשין"**, חלק ראשון, עמודים 181-183.

בענייננו, נוכח מכלול הראיות שהובאו בפני, כפי שפורטו לעיל, אני קובעת כי היה על הנאשם לעצור רכבו במקום התאונה, לאחר ששמע את החבטה ברכב, בנסיבות ובמיקום של המגע בין כלי הרכב ולו היה עוצר רכבו, היה מבחין כי היה מעורב בתאונת דרכים בה נפגע אדם ומשלא עשה כן ונמנע מלברר את שאירע במקום, התקיים בו היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

מכל האמור לעיל, הריני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי והוכיחה את המיוחס לנאשם בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ב כסלו תשע"ו, 24 נובמבר 2015, במעמד הצדדים